

که متوسط سرمایه جمع‌آوری شده توسط هر "SPAC" در حدود ۷۴,۲ میلیون دلار در سال ۲۰۰۵ در برابر ۳۹,۶ میلیون دلار در سال ۲۰۰۴ بوده است.

یکی از ویژگی‌های برجسته یک "SPAC" امنیت سرمایه‌گذاران است، که این ویژگی آن را از شرکت‌های سنتی که هدف خود را درباره نوع دارایی تحصیل شده اعلام نمی‌دارد (blind pool)^۲ متمایز می‌سازد. مهم‌ترین ویژگی، فراهم کردن فرصتی برای سرمایه‌گذاران جهت رأی دادن در مورد معاملات بالقوه و از گرو درآوردن قسمتی از درآمدشان که در حساب مطمئنی نگهداری می‌شود (در صورتی که بر خلاف معاملات پیشنهادی رأی دهند) است.

یک "SPAC" مشابه صندوق‌های مشاع خصوصی، توسط یک تیم مدیریتی باتجربه و گروهی از مشاوران مدیریت می‌شود. بعد

شرکت‌های جذبی با هدف خاص

مقدمه

شرکت‌های جذبی با هدف خاص (SPACs)^۱ به منظور اجرایی کردن و اثرگذاری بر فرآیند ادغام، تملک دارایی و یا سایر ترکیبات مشاغل، بدون موضوع تجاری خاص تأسیس می‌شوند. در اصل تیم مدیریتی نسبت به جمع‌آوری پول نقد به وسیله سرمایه‌گذاران نهادی از طریق عرضه عمومی اولیه اقدام کرده و سپس به جستجوی انجام معامله شرکت عملیاتی با پتانسیل رشد و ترقی بالا می‌پردازد. شرکت سرمایه‌گذاری "ارلی برد" (Early Bird) معمار این محصول بوده و آنرا به عنوان مارک تجاری خود انتخاب کرده است.

در این خصوص تا به حال چندین محصول مشابه با نام‌های مختلف و ساختارهای متفاوت معرفی شده‌اند. نوع اصلی "SPACs" در اواسط دهه ۱۹۹۰ توسط شرکت سرمایه‌گذاری "Early Bird" به عنوان ابزاری برای دسترسی سرمایه‌گذاران حقیقی به فرصت‌های تحصیل دارایی، که به طور نمونه محدود به صندوق‌های مشاع خصوصی است، معرفی شد. با شروع به کار این شرکت‌ها در اواخر دهه ۱۹۹۰، به دلیل قدرت بازارهای "IPO"، تقاضا برای "SPACs" به طور قابل توجهی کاهش یافت. مرحله دوم از چرخه زندگی "SPACs" در اواسط سال ۲۰۰۳ آغاز شد، و امروزه تقریباً در حدود ۴۱ شرکت "SPAC" به شرکت سهامی عام تبدیل شده و موفق به جمع‌آوری سرمایه‌ای در حدود ۲,۶ میلیارد دلار شده‌اند. اخیراً ۴۱ شرکت در مرحله ثبت‌نام بوده که پوشش‌دهنده صنایع متنوعی هستند. اخیراً به دلیل تقاضای بالا برای این محصول، میزان سرمایه‌های جمع‌آوری شده افزایش یافته است به طوری

تهیه و تدوین:

**سعید سینایی،
مهناز سیدرحمانی
و دلیر جعفر پور**
به ترتیب کارشناسان
نظارت بر بورسها و
بازارها، بازار اولیه و
ناشران بورسی

از تحصیل دارایی ممکن است تیم مدیریتی خود مسئولیت اداره شرکت را برعهده گیرند، یا مدیریت فعلی را حفظ کنند و یا گروه مدیریتی جدیدی را منصوب کند. تیم‌های مدیریتی "SPAC" به طور کلی دارای تجربه در زمینه سرمایه‌گذاری در صندوق‌های خصوصی، شرکت‌های مدیریتی و یا دارای تخصص در صنعت خاص هستند. به علاوه "SPACs" به طور کلی بر معاملات ادغام در داخل صنعت خاصی تمرکز می‌کنند، هر چند ممکن است "SPACs" هایی بدون صنعت مشخصی وجود داشته باشند.

به طور متوسط تقریباً ۹۰-۸۵٪ سرمایه‌های جمع‌آوری شده تا زمانی که مدیریت در پی تحصیل دارایی است در یک حساب امانی (trust account) نگهداری شده و در اوراق خزانه‌داری دولتی سرمایه‌گذاری می‌شوند. لازم به ذکر است در مورد مبلغ جمع‌آوری شده بالاتر، درصد بیشتری از سرمایه‌ها در حساب مذکور نگهداری می‌شوند. مابقی سرمایه‌ها برای پرداخت هزینه‌های قانونی، حسابداری و کارمزدهای

2 - A limited partnership that does not announce its intentions as to what properties will be acquired.

1 - Special Purpose Acquisition Companies

شماره
اقتصادی
شماره ۸۷
تابش و آذر ۱۳۸۸

روشگاه علمی و مطالعات فرسنگی
مکان علم انسانی

معاملات بزرگتر امکان جذب گواهی‌ها، برای شرکت‌های هدف را سخت‌تر می‌سازد، بسیار رایج شده است. هر گواهی حق خرید یک سهم عمومی به قیمت از پیش تعیین‌شده، که در حالت کلی در حدود ۶ دلار است، را به خریدار می‌دهد. نگرانی درباره "SPAC"‌های بزرگ این است که به دنبال شرکت‌های بسیار بزرگ‌تر هستند و سپس به رقابت با بنگاه‌های سرمایه‌گذاری بزرگی می‌پردازند، که دارای توانایی عقد قرارداد معامله با سرعت بالا هستند، می‌باشند (از آن‌جا که آن شرکت‌ها برای عقد قرارداد، نیازی به تأیید سهام‌داران ندارند).

اهمیت موضوع

با توجه به اجرایی شدن بند ج اصل ۴۴ قانون اساسی و عرضه سهام شرکت‌های مشمول واگذاری در بورس تهران در قالب معاملات بلوکی، مشارکت آحاد سرمایه‌گذاران حقیقی و دارای نقدینگی بالا در فرآیند خصوصی‌سازی ضروری است. به طوری که در بررسی عملکرد شرکت بورس اوراق بهادار تهران در سال ۱۳۸۶ کل ارزش معاملات بورس اوراق بهادار در حدود ۷۳ هزار میلیارد ریال بوده که نسبت به سال قبل در حدود ۳۰ درصد افزایش یافته است. هم‌چنین کل تعداد سهام معامله‌شده در بورس اوراق بهادار در این سال در حدود ۲۳ هزار میلیون سهم بوده است که نسبت به سال قبل حدود ۴۷ درصد افزایش را نشان می‌دهد. لازم به ذکر است سهم این نوع عرضه‌ها از کل ارزش و تعداد سهام معامله‌شده در سال ۱۳۸۶ به ترتیب در حدود ۳۰ و ۳۵ درصد و در سال ۱۳۸۵ در حدود ۱۴ و ۱۸ درصد بوده است که سهم قابل توجهی از بازار را به خود اختصاص داده‌اند. این موضوع عملاً فرصت رقابت سرمایه‌گذاران حقیقی را کاهش داده و توان استفاده از فرصت‌های پیش‌آمده را از سرمایه‌گذاران سلب می‌کند (جدول ۱). لذا شرکت‌های «SPAC» با توجه به ویژگی‌های خود، در سطح خرد این فرصت را برای سرمایه‌گذاران حقیقی ایجاد می‌کند تا از فرصت‌های خصوصی‌سازی در راستای اجرای بند ج اصل ۴۴ بهره‌مند شوند و در سطح کلان نیز هدف خصوصی‌سازی

موجود نهاد ناظر مانند ملزومات سرمایه در گردش مورد استفاده قرار می‌گیرد.

در حالی که ساختار یک "SPAC" می‌تواند تغییر کند، اکثریت عرضه‌های تکمیل‌شده، بر اساس ساختار ایجاد شده توسط شرکت سرمایه‌گذاری "Early Bird" بنا نهاده شده‌اند. در این ساختار سرمایه‌گذاران قادر به خرید واحدها (Units) برای مثال به قیمت ۶ دلار هستند که شامل یک سهم عادی و ۲ گواهی خرید سهام است. هر گواهی خرید سهام حق خرید یک سهم عادی را به قیمتی که به طور عمومی ۵ دلار است، به خریدار اعطاء می‌کند. به طور نمونه گواهی‌ها یک سال بعد از عرضه اولیه و یا تکمیل ادغام اولیه قابل اجرا است. به طور متوسط واحدهای تفکیک شده و سهام و گواهی‌های خرید به طور مجزا، یک ماه بعد از قیمت‌گذاری عرضه عمومی اولیه قابلیت معامله پیدا می‌کنند.

هر زمان مقدار سرمایه‌های جمع‌آوری شده افزایش یابد، یک ساختار متناوب ایجاد می‌شود به طوری که یک واحد شامل یک سهم عمومی و یک گواهی (در مقابل دو گواهی) است و به قیمت ۸ دلار قیمت‌گذاری می‌شود. این موضوع به دلیل این‌که

یک "SPAC" مشابه صندوق‌های مشاع خصوصی، توسط یک تیم مدیریتی باتجربه و گروهی از مشاوران مدیریت می‌شود. بعد از تحصیل دارایی ممکن است تیم مدیریتی خود مسئولیت اداره شرکت را برعهده گیرند، یا مدیریت فعلی را حفظ کند و یا گروه مدیریتی جدیدی را منصوب کند.

با استفاده از سرمایه‌های عامه مردم تأمین شده که باعث کاهش تورم، هدایت سرمایه‌ها به سمت صنعت و ... می‌شود.

تاریخچه SPAC

صندوق‌های سرمایه‌گذاری مشترک بدون هدف مشخص (Blind Pool) از مدت‌ها قبل به وجود آمده‌اند ولی افشای اطلاعات و حمایت از سرمایه‌گذاران توسط آن‌ها بسیار کم بوده است. موسسین اغلب، حقوق‌های کلان می‌گرفتند و منافع آنان با منافع سهام‌داران هم‌سو نبود. به طور کلی صندوق‌های یادشده بحث‌برانگیز بود. از سال ۱۹۹۰ تا ۱۹۹۲ جی‌کی‌ان، سه صندوق‌های سرمایه‌گذاری مشترک بدون هدف مشخص (Blind Pool) تأسیس کرد که خیلی هم موفق بودند. ولی "دیوید ناسبوم" موسس شرکت "آرلی بردکیپیتال" به دنبال این بود که محصولش متفاوت از صندوق‌های سرمایه‌گذاری مشترک بدون هدف مشخص، باشد و ساختاری داشته باشد که "SEC" و "NASD" راحت‌تر آن را بپذیرند. در سال ۱۹۹۳ شرکت اولین "SPAC" را ایجاد کرد که در آن افشای کامل اطلاعات صورت می‌گرفت و سهام‌دار در معاملات بالقوه‌ایی که قرار بود انجام شود حق رای داشت. در سال‌های ۹۳ و ۹۴ "آرلی بردکیپیتال" ۱۳ شرکت "SPAC" را عمومی کرد که فقط یکی از آن‌ها تسویه شد.

دیوید متوجه شد که برای انگیزش بیشتر مدیریت برای انجام معامله، بایستی مدیریت، منافع بیشتری در آن داشته باشد. بنابراین شرایط خرید گواهی را به گونه‌ای تعیین کرد که مدیریت موظف شد تا گواهی را در بازار خرید کند تا از قیمت خاصی بالاتر نرود. این موضوع هم‌چنین برای زمانی که بسیاری از سرمایه‌گذاران قصد فروش گواهی را دارند، یک سیاست حمایتی محسوب می‌شد. امروزه سرمایه‌گذاران با توجه به منافع گواهی‌ها تمایل کم‌تری به فروش آنان دارند.

به دلیل رشد بازارهای عرضه اولیه، رکودی طولانی طی سال‌های ۱۹۹۵ تا ۲۰۰۳ در بازار "SPAC" بود. ولی در سال ۲۰۰۳، دیوید متوجه شد که زمان مناسبی برای عرضه مجدد محصول یاد شده به وجود آمده است. زیرا شرکت‌های کوچک در بازار

اولیه به‌سختی حامی مالی پیدا می‌کردند و بانک‌های بزرگ نیز به معاملات بزرگ روی آورده بودند. از آگوست ۲۰۰۳، تعداد ۱۱ عرضه انجام شد که از این تعداد ۴ عرضه به معامله انجامید و ۷ عرضه دیگر در مرحله تأیید و تکمیل به سر می‌برد. امروزه، سرمایه‌گذاران معتقدند با تبدیل ارزش‌های خصوصی به عمومی می‌توانند بازده مناسبی داشته باشند، که شواهد نیز تأییدکننده آن است.

اگرچه "آرلی بردکیپیتال" در معرفی "SPAC" به بازار پیش‌قدم بود ولی بسیاری از شرکت‌های تأمین سرمایه دیگر اکنون معاملاتی انجام داده‌اند و با توجه به اعتبار یافتن بیش‌تر، شرکت‌های بزرگ مثل Deutsche Bank و Citigroup وارد این بازار شده‌اند.

نمونه عملیاتی تأسیس و فعالیت شرکت‌های جذبی با هدف خاص ("SPAC")

فرایند تأسیس و شکل‌گیری شرکت‌های جذبی شامل سه مرحله به شرح زیر است:

۱- مرحله پیش از تأسیس

۲- مرحله تأسیس

۳- مرحله پس از تأسیس

نمودار زیر جزئیات این فرایند را نشان می‌دهد:

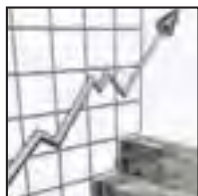
مفاهیم مدیریت

در یک شرکت "SPAC" به طور نمونه به تیم مدیریتی در حدود ۲۰٪ از سهام اعطاء می‌شود (همانند ۲۰٪ اعطایی به مدیران صندوق‌های مشاع خصوصی). به علاوه به طور کلی مدیریت ملزم به خرید گواهی‌ها در مرحله عرضه اولیه به منظور همسورکردن بیش‌تر منافع مدیریت با منافع سرمایه‌گذاران است. علاوه بر این سرمایه‌گذاری مدیریت، مشمول سودهای تسویه همانند سهام‌داران نمی‌شود. اگر یک معامله به انجام نرسد، مدیریت در تسویه حساب اطمینان شرکت داده نمی‌شوند و سهام در مالکیت آن‌ها بی‌ارزش می‌شوند. تفاوت این موضوع با صندوق‌های مشاع عمومی این است که در صندوق‌های مشاع عمومی مدیریت کارمزد که درصدی از میزان سرمایه است، را دریافت می‌کند در حالی که تیم مدیریتی "SPAC" به طور کلی حقوقی دریافت نمی‌کنند.

مفاهیم مالکیت و اکتساب (Acquisition)

بر اساس مفاهیم "SPAC" بایستی یک شرکت جذبی در طول مدت زمان مشخصی، به طور نمونه مابین ۲۴-۱۸ ماه، تکمیل شود. اگر یک معامله تکمیل نشود، حساب اطمینان با سهام‌داران عمومی (بجز مدیریت) شامل هر گونه سود افزایش یافته، تسویه می‌شود. به طور کلی شرکت هدف بایستی دارای ارزش عادلانه‌ای معادل حداقل ۸۰٪ دارایی‌های خالص باشد که مدیریت را از تلاش برای معامله یک فعالیت بسیار کوچک، به منظور جلوگیری از تسویه وجوه مذکور وقتی که محدوده زمانی در حال تمام شدن است، باز می‌دارد.

مزایای "SPAC" در مقایسه با "Private Equity" یا صندوق‌های

با توجه به اجرایی شدن بند ج اصل ۴۴ قانون اساسی و عرضه سهام شرکت‌های مشمول واگذاری در بورس تهران در قالب معاملات بلوکی، مشارکت آحاد سرمایه‌گذاران حقیقی و دارای نقدینگی بالا در فرآیند خصوصی‌سازی ضروری است.

می دهند تا هرچه سریع تر عمومی شوند. صندوق های پوشش ریسک بیش تر همانند صندوق های سرمایه گذاری مخاطره آمیز تمایل به خرید سبکی از "SPAC" ها را دارند و با سرمایه گذاری مبلغ برابر در سبکی از "SPAC" ها، سرمایه گذار می تواند فرض کند که بخشی از سرمایه گذاری موفقیت آمیز خواهد بود.

ریسک ها

یکی از بزرگ ترین ریسک ها برای سرمایه گذاری در "SPAC" ها فرض این موضوع است که تیم مدیریت می تواند شرکتی را پیدا کند که سریعاً ارزش افزوده ایجاد کند که به دلیل ترکیب حجم زیاد وجوه "Private Equity" و با رقابت از سوی شرکت های عملیاتی، رقابت بسیار شدید شد. بعد از سال ۱۹۹۹، حدود ۳۵۸ میلیارد دلار برای معامله و خرید سهام مدیریتی سرمایه گذاری شد و حدود ۲۵۷ میلیارد دلار برای معامله سرمایه های مخاطره آمیز صرف شد.

با وجودی که "Private Equity" ها هم چنان نیاز به تشخیص سرمایه گذاران دارند، شرکت های پرتفولیو هم چنان جذابیت بیشتری دارند. شرکت های خصوصی ترجیح می دهند که به جای این که درگیر فرآیند پرریسک، هزینه بر و زمان بر "IPO" شوند، توسط یک "SPAC" خریداری شوند. از سال ۱۹۹۹، تقریباً ۳۵۸ میلیارد ریال در معاملات مالکیتی-اهرمی و ۲۵۷ میلیارد ریال در "معاملات پرریسک" سرمایه گذاری شده است. هرچند، به دلیل این که "صندوق های تأمین سرمایه خصوصی" نیاز دارند تا سرمایه گذاری های آنان به نقد تبدیل شود و به دنبال رویداد نقدی هستند، شرکت های پرتفولیویی می توانند یک هدف جذاب باشد ولی آنان اغلب فروش "شرکت های سهامی عام تو خالی" را به فرآیند زمان بر، پرریسک و هزینه بر عرضه اولیه ترجیح می دهند.

عملکرد کنونی "SPAC" ها

سهام اکثریت "SPAC" هایی که تاکنون معامله ای انجام نداده اند، نزدیک قیمت عرضه مبادله می شود. متوسط قیمت (سهام و گواهی) ۵/۹ درصد بالاتر از قیمت عرضه

سرمایه گذاری مخاطره آمیز

سرمایه گذاری به صورت "SPAC" مزایای زیادی برای سرمایه گذاران نسبت به سرمایه گذاری به صورت "Private Equity" یا سرمایه گذاری مخاطره آمیز دارد. از جمله این مزایای می توان به موارد زیر اشاره کرد:

۱- قدرت نقدشوندگی: سرمایه گذاران در "Private Equity" تا مدت ها امکان نقد کردن سرمایه خود را ندارند لیکن از آن جا که "SPAC" ها در بازار آزاد معامله می شوند سرمایه گذاران می توانند در هر زمان سرمایه خود را نقد کنند.

۲- قابلیت تشخیص و تمیز: سرمایه گذاران در "Private Equity" ها در انتخاب نوع سرمایه گذاری هایی که صورت می گیرد حق رأی و اعمال نظر ندارند. مدیران سرمایه گذاری نیازی به تأیید سرمایه گذاران برای انجام سرمایه گذاری ندارند، لیکن سرمایه گذاران در "SPAC" ها امکان رأی در مورد نوع سرمایه گذاری ها را دارند.

۳- داشتن معایب محدود: سرمایه گذار در "Private Equity" با معایب نامحدودی مواجه است لیکن در "SPAC" ها این محدودیت وجود دارد. بدین شکل که در "SPAC" ها اگر در یک دوره زمانی خاصی سرمایه گذاری انجام نشود و یا سرمایه گذاران به عدم سرمایه گذاری رأی دهند سرمایه ایشان نقد می شود.

۴- هم تراز منافع بین مدیریت و سرمایه گذاران: در صورت داشتن ۲۰٪ از سرمایه توسط مدیریت، اکثریت "SPAC" ها ملزم به تهیه ضمانت از بازار آزاد هستند. هم چنین پولی بابت حقوق و یا دستمزد به تیم مدیریت "SPAC" پرداخت نمی شود، در صورتی که در "Private Equity" ها این رقم به ۲۵-۳۰٪ می رسد.

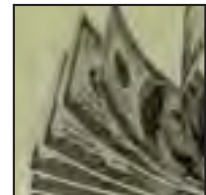
۵- شفافیت: از آن جا که "SPAC" ها از قوانین سایر شرکت های سهامی عام تبعیت می کنند، درجه بالایی از شفافیت در مورد آن ها صدق می کند. "SPAC" ها نیز مانند شرکت های سهامی عام ملزم به ارائه مستندات و گزارشات مالی هستند.

مزایای "SPAC" ها برای شرکت های هدف

شرکت های "SPAC" می توانند به جای پول نقد از سهام برای انجام معاملات استفاده کنند که این امر معافیت مالیاتی را در پی دارد. شرکت های جذبی هم چنین می توانند سریعاً به شرکت سهامی عام تبدیل شوند بدون این که درگیر ریسک و هزینه های فرآیند "IPO" شود. به علاوه با فروش به "SPAC" بجای یک خریدار عمومی دیگر برای ادامه فعالیت شرکت نیازی به فرآیند ادغام نیست. زمان و تلاش مورد نیاز برای به پایان رساندن فرآیند "IPO" و عرضه های عمومی به روش سنتی به معنای ادامه برای رشد است. از آن جا که شرکت های خصوصی این روش را برای دست یابی به سرمایه در بازار آزاد سخت می یابند، شانس تبدیل شدن به شرکت سهامی عام به واسطه "SPAC" را بسیار جذاب تر و سودمندتر می یابند.

روش شناسی سرمایه گذاری "SPAC"

به دلیل پیچیدگی محیط قانونی و هم چنین هزینه های مربوطه، بسیاری از شرکت های خصوصی دست یابی به سرمایه را از بازار آزاد بسیار سخت می یابند. شرکت های "SPAC" این اجازه را به شرکت

به دلیل پیچیدگی محیط قانونی و هم چنین هزینه های مربوطه، بسیاری از شرکت های خصوصی دست یابی به سرمایه را از بازار آزاد بسیار سخت می یابند. این اجازه را به شرکت می دهند تا هرچه سریع تر عمومی شوند. منصوب کند.

جدول ۱: ارزش و حجم معاملات شرکت بورس اوراق بهادار تهران

سهام از کل در سال (۱۳۸۵ درصد)	سهام از کل در سال (۱۳۸۶ درصد)	۱۳۸۵	۱۳۸۶		
-	-	۵۶۲۰۱	۷۲۲۰۱	ارزش (میلیارد ریال)	کل
-	-	۱۵۸۳۹	۲۳۴۰۱	تعداد (میلیون)	
۱۴	۳۰	۷۷۹۵	۲۱۷۳۰	ارزش (میلیارد ریال)	عرضه سهام شرکت‌های دولتی
۱۸	۳۵	۲۸۷۸	۸۰۷۷	تعداد (میلیون)	

* گزارش سالانه عملکرد منتهی به ۱۳۸۶/۱۲/۲۹ به مجمع عمومی عادی صاحبان سهام شرکت بورس اوراق بهادار تهران

است.

تاکنون فقط چهار تا "SPAC" خریدهای خود را تکمیل و اعلام عمومی کرده‌اند و متوسط قیمت آن‌ها به صورت میانگین ۱۱۸ درصد بالاتر از قیمت عرضه اولیه آن‌هاست. به عنوان مثال شرکت "Millstream" با "NationsHealth" ادغام شد که اکنون قیمت آن ۱۲/۵۶ دلار است که ۱۰۹/۳ درصد بالاتر از قیمت اولیه است. بزرگ‌ترین "SPAC" که تاکنون انجام شده است، موسسات خرید بین‌المللی است که ۱۹۶/۷ میلیارد دلار جمع‌آوری کرده‌اند و در اگوست ۲۰۰۵، "هلدینگ" دریایی "Navios" را خریداری کرد. تاکنون قیمت ۲/۷ درصد پایین‌تر از قیمت اولیه است. مثال دیگر خرید شرکت Origin Agritech توسط شرکت Chardan China هست که بیش از ۳۶۶/۷ درصد نسبت به قیمت اولیه بالاتر معامله می‌شود. قیمت سهم هفت "SPAC" که معامله خود را انجام داده‌اند، به طور میانگین ۲۳/۲ درصد بالاتر از قیمت عرضه معامله می‌شود.

نتیجه‌گیری

در حالی که طی سال‌های ۲۰۰۴ تا ۲۰۰۶ تقاضای زیادی برای "SPAC" ها وجود دارد، آن‌ها به طور کامل مورد آزمون قرار

شرکت‌های "SPAC"
می‌توانند به جای پول نقد از سهام برای انجام معاملات استفاده کنند که این امر معافیت مالیاتی را در پی دارد. شرکت‌های جذبی هم‌چنین می‌توانند سریعاً به شرکت سهامی عام تبدیل شوند بدون این‌که درگیر ریسک و هزینه‌های فرایند "IPO" شود.

نگرفته‌اند. تا سال ۲۰۰۶ فقط چهار "SPAC" خرید خود را تکمیل کرده‌اند و سه "SPAC" تنها خرید را اعلام کرده‌اند. ولی برای سرمایه‌گذارانی که مایل هستند در بازار سرمایه خصوصی شرکت کنند و هم‌زمان منافع اختیار، نقدینگی و شفافیت را داشته باشند، "SPAC" گزینه‌ای مناسب هستند. به علاوه آن‌ها با خرید شرکت‌ها این امکان را برای آنان فراهم می‌کنند که بدون زمان، هزینه و ریسک مرتبط با یک عرضه اولیه، عمومی شوند و هم‌زمان برای سرمایه‌گذاران یک ابزار تنوع‌سازی پرتفوی را فراهم می‌کنند. لذا شرکت‌های "SPAC" با توجه به ویژگی‌های خود، در سطح خرد این فرصت را برای سرمایه‌گذاران حقیقی ایجاد می‌کند تا از فرصت‌های خصوصی‌سازی در راستای اجرای بند ج اصل ۴۴ بهره‌مند شوند و در سطح کلان نیز هدف خصوصی‌سازی با استفاده از سرمایه‌های عامه مردم تأمین می‌شود که باعث کاهش حجم پول در دست مردم، کاهش تورم، هدایت سرمایه‌ها به سمت صنعت و ... می‌شود.